

TERMINIS

Quan un text administratiu o normatiu indica un termini, ha de quedar ben clar quan comença i quan acaba el dit termini. Per això, sempre que sigui possible, s'ha d'emprar una fórmula única per a expressar el termini, d'acord amb el model següent: “en el termini de [període] a comptar de [moment]”.

Es poden formular al·legacions davant l'ajuntament en el termini de quinze dies a comptar de l'endemà de la recepció de la notificació de la denúncia.

Entre els diversos verbs que s'empren per a indicar l'acabament d'un termini, hi ha *finalitzar*, *finir*, *expirar* i *vèncer*. És incorrecte l'ús de *transcórrer*, que només fa referència al pas del temps, amb aquest significat. En els textos normatius és preferible emprar el verb *vèncer* i el substantiu *venciment*.

L'ajornament d'un deute dóna lloc a interessos de demora des de l'endemà de la data de venciment del termini d'ingrés.

Per a fer referència a l'alteració de terminis no s'han d'emprar els verbs *escurçar* i *allargar*, sinó *reduir* i *ampliar*.

S'amplia el termini de presentació de sol·licituds de participació en la licitació del contracte.

En general, s'ha d'evitar l'ús de l'expressió “termini màxim”, perquè el significat de l'adjectiu *màxim* ja és implícit per definició en el concepte de termini. Tanmateix, aquesta expressió és admissible quan la norma no fixa un termini exacte, sinó que delega aquesta funció en l'òrgan que n'ha de fer el desplegament.